

PENSAMENTS INFLUENCIATS

QUÈ EN SABEM DE NOSALTRES COM A SOCIETAT?

Pere Fàbregues i
Morià

Libreter jubilat

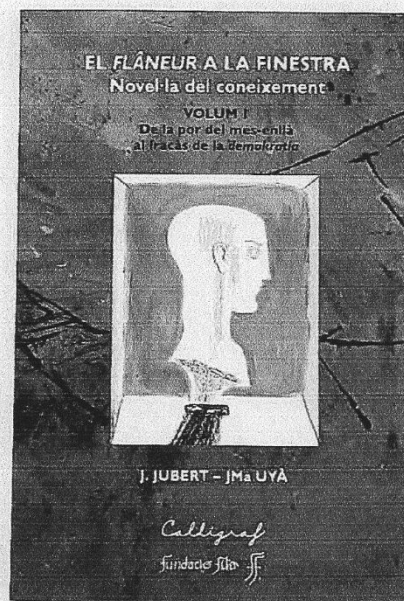
He anat a la presentació dels dos primers volums de l'obra de l'amic, neuròleg, Joaquim Jubert Guart «El Flâneur a la finestra. Novel·la del coneixement» (Ed. Cal·ligraf). Escrita a quatre mans amb JMà Uya (1960-2019).

Em limitaré al primer volum i a les notes que vaig prendre a la massa breu presentació, limitada a un temps totalment migrat, tant pel contingut de l'obra com per l'atractiva exposició envoltada de la necessària dialèctica en què els autors posen al lector en el sempre difícil, i a vegades incòmode, fet de pensar.

Precisament en una nota meua veig que en Quim, l'autor, ens descobria que estem influenciats per autors anomenats clàssics: «més preparats per mentir que per pensar» i amb aquest vímets s'ha teixit gran part del nostre pensament.

Reproduïxo un tast de la contraportada del llibre: «¿És possible que el «nostre» voluminós, pesant i vanagloriat edifici del pensament occidental (imatge o idea de tot plegat) estigui edificat sobre unes bases absolutament falses?» Amb aquest tarannà crític i amb un llenguatge entre divertit i descarat, situa al propi Plató com un mentider quasi compulsiu i gira com un mitjó moltes idees preconcebudes i poc o gens pensades, que han arribat fins els nostres dies com veritats, sense tenir en compte les realitats.

♦ **EL PES DELS PENSADORS** «oficials» poden ser motiu, segons els seu prestigi i l'habilitat de les seves paraules, de «crear» aquestes «veritats» malgrat que la realitat sigui diferent. En Quim, perdoneu la familiaritat, va explicar que si Aristòtil deia que un cavall tenia, per exemple, 28 dents, i un pagès mirant la dentadura de la bèstia en veia 40, el que ens arribava com a veritat era el que havia dit Aristòtil, home savi, influent, i no les que podia veure realment l'humil pagès.

Però no sempre de la democràcia, que Déu ens la conservi, en surt la realitat necessària pel bé comú

Avui, en la nostra «avançada» democràcia, també ens fan empassar bou per bestia gossa i si el discurs està ben preparat, o a vegades amb la seva vehemència, qui en sap, s'emporta els vots, com ho feien els prohoms d'Atenes que votaven, tot i que actualment votem tots. Però no sempre de la democràcia, que Déu ens la conservi, en surt la realitat necessària pel bé comú.

En Quim a la presentació no va tenir temps de desenvolupar gaire el volum que tinc a les mans, tampoc un article del Diari dona per fer-ho, caldrà que qui vulgui aprofundir en l'anàlisi, sobretot de la *Demokratia* d'Atenes, la primera i fracassada democràcia de la història, obri el llibre i la ment, si el llibre i la ment, perquè si volem entendre bé en caldrà estar atents llegint i pensant.

Per més que l'escriptura del llibre pugui ser que ho és, fins i tot divertida, no oblidem aprofundeix en els grans moments on s'inicia la «nostra» cultura, maner de ser, occidental de la que n'estem tant cofois, però que cal treure'n el gra de la palla.

Sé que el 28 d'octubre a la Seu Universitària de Can Salord d'Alaior, en Quim en farà la presentació. No us la perdeu! Si l'hi donen més temps de la que jo vaig assistir

en sortireu satisfets i endemés de treure, desfer, mites i mentides històriques, les explicacions casolanes i el vocabulari proper us permetran obrir el pensament i la reflexió amb un ampli somriure.

♦ **NO SÉ QUÈ US EXPLICARÀ** en Quim, ni pretenc fer el que ara se'n diu «spoiler», però comparat Ulises amb el re emèrit, o que la història d'Helena de Troi va ser una excusa per fer una guerra, són petites «perles» que van aconseguir la nostra atenció d'oients i que, almenys a mi, em va motivar a la lectura del llibre. Mentre passo pàgines vaig recordant la xerrada de l'autor que agraïxo per haver-me estimulat la lectura.

Que us ho passeu bé i si no hi podeu anar i voleu saber de què sou hereus, sempre teniu el llibre.